

Tot o res no és la solució, però l'engany, tampoc

written by Pau Miserachs | 7 de gener de 2020

Vèncer un Estat que porta una dilatada experiència en dictadura i repressió dels demòcrates, i arreplega un elevat nombre de voluntats contràries a reconèixer els drets de les minories nacionals, és una missió pràcticament impossible si parlem de qui disposa del monopoli del poder i de la força a tot el territori.

Quan, caigut Rajoy, es va començar a parlar de diàleg per superar el conflicte Catalunya/Espanya semblava que el socialisme espanyol estava disposat a seure al voltant de la mateixa taula amb l'independentisme català i dialogar per acordar solucions sense línies vermelles. Però la realitat ha acabat sent una altra.

El PSOE va haver d'anar a noves eleccions aquest 2019 que deixem enrere, per consolidar la possibilitat de governar, encara que hagués de ser amb coalició, després de fracassar tots els esforços per assolir una gran majoria o l'abstenció de les dretes espanyoles. En cap dels dos casos es contemplava el diàleg amb els independentistes que es mantien en la llunyania.

Finalment el diàleg s'ha obert, però ha acabat desplaçant-se a una futura Mesa de Negociacions que està per establir i per acordar entre els governs espanyol i català, mentre l'objectiu central del PSOE és la investidura del president i la confirmació en el poder per governar.

Per als catalans, el perill de la investidura és quedar-se sense seguiment en el diàleg un cop feta la investidura per la urgència de resoldre altres qüestions que es considerin prioritàries.

Els acords entre partits però no supleixen els acords entre governs. El president del Govern català no accepta que li negociïn acords a la seva esquena, sense aclarir per quan serà l'autodeterminació.

No s'ha parlat de peatges polítics ara que es van aixecant els de les autopistes, però sí que podem observar com l'Estat no s'esforça a proposar cap reforma substantiva o essencial, per alliberar Catalunya de l'administració espanyola. Sembla que aquesta necessitat no forma part de cap acord.

Demanant diàleg a l'Estat ens tornem imperfectes com l'Estat mateix, un Estat que té una visió particular de la problemàtica política i veu la solució al conflicte amb processos que els allunyen de les solucions. El marc legal espanyol segueix oposat a l'europeu i per tant impossibilita determinades solucions democràtiques.

La situació actual, amb una Espanya on es parla de traïció parlar amb Catalunya, ens recorda que no hi ha més camí que pactar dins de la llei, l'evolució de la llei a la llei que ens va dur a la Constitució de 1978. Però aquesta evolució s'ha convertit en involució i la Constitució en una cotilla dura impeding tot moviment.

L'experiència ens recorda que la política del tot o res no és gens bona i condueix al desastre. No cal que busquem exemples. Però sí que és viable negociar i acordar sortides viables a tot conflicte, sempre que les dues parts estiguin disposades a donar compliment a les respectives obligacions.

El pragmatisme orientat a facilitar solucions és bona cosa si no condueix a la renúncia dels drets nacionals i de les exigències democràtiques, però si l'Estat ofereix pacte amb engany o intenció de no complir, no hi ha cap dubte que el conflicte s'agreujaria. Ésser escèptic i desconfiat davant l'Estat que segueix practicant la repressió en ple diàleg és la millor recomanació.

No es tracta de vèncer, sinó de pactar la pau i reconèixer els drets irrenunciables de la minoria nacional catalana i de facilitar-ne l'exercici d'acord amb el que diuen els pactes de Drets Civils, Polítics, Econòmics, Socials i Culturals, de les Nacions Unides, fets a Nova York el de 1966 i ratificats per l'Estat espanyol el 1977.